

Η πρώην τραγουδίστρια, με συνέντευξη που παραχώρησε στο «Down Town Κύπρου» της εφημερίδας «Ο Φιλελεύθερος» τόνισε ότι το... θείο ήταν πάντα αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής της και όταν πήρε από συνάδελφό της τα τα συγγράμματα της Μοναχής Γαβηλίας αποφάσισε να μονάσει!

Αναλυτικά η συνέντευξη:

Τι σε οδήγησε στον μοναχισμό, Έφη;

Να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή: Από την παιδική μου ηλικία το θείο ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μου, πηγαίναμε συχνά στην εκκλησία με τους γονείς μου και, μέχρι την εφηβεία μου, νήστευα, προσευχόμουνα, πηγαίνα σε ιερέα ο οποίος ήταν ο πνευματικός μου- ήταν επίσης εκείνος με τον οποίο μελετούσαμε τα θεία συγγράμματα στο κατηχητικό- και έκανα συχνά εξομολόγηση. Στη συνέχεια, λόγω της ενασχόλησής μου με το τραγούδι, τα πράγματα άλλαξαν κάπως. Αλλά μόνο φαινομενικά. Γιατί, αν και δεν πηγαίνα τόσο συχνά στην εκκλησία λόγω της δουλειάς μου, πάντα μέσα στο καμαρίνι μου βρισκόταν μία εικόνα της Παναγίας- η οποία κατά κάποιο τρόπο θεωρώ ότι με προστατεύει από τις κακοτοπιές- κι έτσι ένιωθα ότι κάποιος, κάπου εκεί ψηλά, με βλέπει και με προσέχει.

-Τι εννοείς; Βαφώσουν για να βγεις στην πίστα και να τραγουδήσεις «στα κρεβάτια τα ξένα θα ονειρεύεσαι εμένα!» και ταυτόχρονα άναβες καντηλάκι;

Γιατί; Που είναι το παράξενο; Ο αναμάρτητος πρώτος το λίθο βαλέτω. Ποιος θα με κρίνει; Το ένα το έκανα για την επιβίωση μου και το άλλο για την ψυχή μου. Βέβαια ήμουν πολύ προσεκτική σ' αυτά, γιατί δεν ήθελα ο καθένας μέσα στα μαγαζιά που τραγουδούσα να λείπει το μακρύ του και το κοντό του για την πίστη μου και να με λοιδορεί.

-Από το να πιστεύεις, όμως, στο Θεό και στους Αγίους μέχρι να φτάσεις να κλειστείς σε μοναστήρι, έχει πολύ μεγάλη απόσταση.

Συμφωνώ. Όταν, όμως, σε μία περίοδο ιδιαίτερα δύσκολη για μένα, έπεσαν στα χέρια μου τα συγγράμματα της Μοναχής Γαβηλίας που μου εμπιστεύτηκε μία συνάδελφός μου- πολύ διάσημη τραγουδίστρια, με επιτυχίες του Φοίβου στο ενεργητικό της, αλλά δεν θα αναφέρω δημόσια το όνομά της-, αισθάνθηκα ότι τα λόγια της και η «ασκητική της αγάπης» της, ήταν η ελπίδα που έψαχνα ανακαλύπτοντας έκπληκτη ότι βρισκόταν μόνο κοντά σε αληθινά ενάρετους ανθρώπους.

-Αυτό πότε συνέβη, Έφη;

Πριν από τέσσερα περίπου χρόνια, όταν ο Λάκης Λαζόπουλος ξεκίνησε να με ειρωνεύεται μέσα από την εκπομπή του, να κάνει όλα αυτά τα αίσχλη εναντίον μου, να μου βιάζει την

ψυχή. Ήταν η στιγμή εκείνη που πήρα από μόνη μου τηλέφωνο ένα βράδυ σε γυναικείο μοναστήρι, στην ευρύτερη περιοχή των ανατολικών προαστίων της Αθήνας, μίλησα με την Ηγουμένη, της είπα ποια είμαι- φυσικά με γνώριζε- και μου ανέφερε ότι «ο δρόμος του Θεού είναι ανοιχτός για όλο τον κόσμο». Και μόνο από τη φωνή της στο ακουστικό, εγώ είχα γαληνέψει.

-Και τότε πήγες τελικά σε μοναστήρι;

Για τέσσερις περίπου εβδομάδες εγώ πήγαινα κάθε απόγευμα σχεδόν στο συγκεκριμένο μοναστήρι και προσευχόμουν. Είχα μιλήσει με κάποιες μοναχές εκεί- μία μάλιστα από αυτές έκανε παλιά φωνητικά και στο cd που είχα βγάλει με τον Καρβέλα, ήταν πολύ χαρακτηριστική η φωνή της στο «Θέλεις να φύγεις από μένα; Αδύνατον!»- και σιγά σιγά, μέρα με τη μέρα, ξεκίνησα να νιώθω ότι το μοναστήρι ήταν το δεύτερό μου σπίτι. Τότε θυμάμαι ότι πήγαινα ταυτόχρονα καθημερινά σε ψυχολόγο- είχα διάφορα ψυχοσωματικά λόγω της λάσπης που μου έριχνε ο Λαζόπουλος- και ο χώρος του μοναστηριού έγινε το καταφύγιό μου. Σαν να ήμουν στο φυσικό μου πεδίο. Έτσι αισθανόμουν.

-Τον μοναχισμό πότε τον ασπάστηκες;

Δύο μήνες μετά και αφού είχα απελπιστεί πια από τα εγκόσμια, είπα στον εαυτό μου «Έφη, τώρα είναι η στιγμή να πραγματοποιήσεις το μεγάλο βήμα στη ζωή σου, να κάνεις το άλμα και την υπέρβαση». Κοίταξα για λίγη ώρα τα ωραία μου φορέματα που είχα μέσα στην ντουλάπα μου, έριξα μια ματιά στους χρυσούς μου δίσκους, θυμήθηκα την κουβέντα μίας μοναχής που με έκανε να ντραπώ λέγοντάς μου «το "Γυμνός μες στην Ελλάδα" δεν έπρεπε να το πεις!», χαμογέλασα γλυκά, σκέφτηκα όλα τα μικρά αμαρτήματα που έχω κάνει κατά καιρούς, τους ανθρώπους που άθελά μου έχω αδικήσει, θεώρησα πως τώρα ίσως να τιμωρούμαι για όλα τα αθώα σφάλματά μου και έλαβα την μεγάλη απόφαση. Πήρα τηλέφωνο την Ηγουμένη, της ανακοίνωσα την βαθιά μου επιθυμία και με παρέπεμψε σε μία άλλη μοναχή η οποία διεύθυνε ένα καινούργιο μοναστήρι, αρκετά χιλιόμετρα έξω από την Αθήνα. Κλείδωσα το σπίτι, πήρα μόνο ένα βαλιτσάκι με κάποια απαραίτητα και κάλεσα ένα

φίλο μου ο οποίος με πήγε κατευθείαν εκεί.

-Ως δόκιμη μοναχή;

Ακριβώς. Όλες οι μοναχές που βρίσκονταν εκεί- καμιά εικοσαριά- με καλοδέχτηκαν, με φρόντισαν, μου έδωσαν να διαβάσω αποσπάσματα από την Αγία Γραφή παραπέμποντας με σε συγκεκριμένα χωρία, ενώ θυμάμαι πως η Ηγουμένη- μία Αγία γυναίκα, χωρίς υπερβολή- με είχε βάλει να μάθω απέξω την Β' Επιστολή προς Κορινθίους του Αποστόλου Παύλου, λέγοντάς μου πως αυτά τα λόγια θα πρέπει να γίνουν οδηγός μου στη ζωή. Μάλιστα, επειδή ήταν έξυπνη γυναίκα και διέθετε υψηλό χιούμορ, θυμάμαι ότι μου είχε πει χαρακτηριστικά: «Με τον ίδιο τρόπο που αποστήθιζες τα τραγούδια σου, έτσι θα το μάθεις κι αυτό!».

-Και από εκείνη τη μέρα συμμετείχες κανονικά στη μοναστηριακή ζωή;

Κανονικότατα! Το επόμενο κιόλας πρωί σηκώθηκα από τις 5:00 για να πάω στον όρθρο. Θραύση έκανα στη λειτουργία! Κάθισα πίσω από ένα στασίδι, άνοιξα κι εγώ το βιβλίο με την λειτουργία της ημέρας και συμμετείχα μαζί με τις αδελφές μου στους ψαλμούς. Τελικά, τίποτα δεν πάει χαμένο. Η φωνή μου ξεχώριζε απ όλες. Όλες μου έδωσαν τα συγχαρητήριά τους. Στη συνέχεια, πήγα μαζί με μία αδελφή- η οποία ήταν κατά κάποιο τρόπο η υπεύθυνη μου στο Μοναστήρι, μέχρι να θεωρηθώ κανονική Μοναχή- σε ένα μεγάλο χωράφι, το οποίο, όπως μου ανέφερε η αδελφή, ανήκε εδώ και πολλά χρόνια στη Μονή, για να μαζέψουμε ελιές. Δεν σου κρύβω ότι με δυσκόλεψε λίγο αυτό, γιατί ποτέ στη ζωή μου δεν είχα κάνει κάτι τέτοιο. Αλλά, μπροστά στη σωτηρία που αισθανόμουν σκεπτόμενη τα αιχμηρά δόντια του τηλεοπτικού δυνάστη μου, αυτό δεν ήταν τίποτα.

-Με τα ράσα δεν δυσκολεύοσουν;

Αρκετά. Κυρίως, γιατί ήταν Καλοκαίρι, Ιούνιος μήνας, και εγώ ιδρώνα πολύ, ενώ μέχρι τότε είχα συνηθίσει να κυκλοφορώ με τα μίνι μου για να παίρνουν τα πόδια μου αέρα. Παρόλα αυτά, το υπέμενα κι αυτό γιατί ήταν μέρος της δοκιμασίας.

-Και μπορούσες να ξυπνάς κάθε μέρα στις 5, όταν για πολλά χρόνια εκείνη την ώρα εσύ πήγαινες κανονικά για ύπνο;

Βεβαιότατα! Δειπνούσαμε κατά τις 8- συνήθως ψωμί, ελιές, χόρτα- αμέσως μετά κάναμε την προσευχή μας και κοιμόμασταν στα κελιά μας. Άλλος κόσμος!

-Οι άλλες μοναχές τι σου έλεγαν; Ήξεραν ποια είσαι;

Όλες με αναγνώρισαν! Από την πρώτη στιγμή. Δεν σου κρύβω ότι κάποιες από αυτές υπήρξαν δύσπιστες απέναντί μου, κάποιες είχα ακούσει να λένε ότι «οι καλλιτέχνιδες δεν ταιριάζουν στον Οίκο του Θεού», αλλά η μεγάλη πλειοψηφία με είχε δεχτεί με πολύ μεγάλη αγάπη.

-Και γιατί δεν έμεινες τελικά στο μοναστήρι;

Σε μία συζήτηση που είχαμε κάνει με την Ηγουμένη, μου είπε ότι θα πρέπει να παλέψω και να συναλλαγώ με τον κόσμο, ότι το Μοναστήρι θα ήταν πάντα εκεί για μένα, αλλά εγώ θα πρέπει να βρω το δρόμο μου σε αυτό που με πλήγωνε ανάμεσα στους ανθρώπους και να το λύσω. Πως η Μονή ήταν παρηγοριά για όσα ζούσα, αλλά δεν θα μπορούσε να γίνει η λύση της ζωής μου. Ήδη βρισκόμουν εκεί για περίπου 20 μέρες και, στη συνέχεια, μάζεψα τα πράγματά μου από το μικρό κελί που μοιραζόμουν με μία άλλη δόκιμη και επέστρεψα στο σπίτι μου στον Άλιμο.

-Θες να μου πεις ότι όλο αυτό το έζησες λόγω μίας σατιρικής εκπομπής;

Ο συγκεκριμένος άνθρωπος μου τσαλαπάτησε την ψυχή με το «χιούμορ» του. Η Μονή ήταν η Ανάστασή μου.

-Σου έκανε καλό τελικά η παραμονή σου στο Μοναστήρι;

Πολύ. Νομίζω ότι είμαι μία άλλη Έφη τώρα. Η επαφή μου με τα θεία με βοήθησε να διαχωρίσω πολλά πράγματα μέσα μου, να ξεχωρίσω τους ανθρώπους, να τους κατηγοριοποιήσω και αυτό που προσπαθώ να κάνω τώρα είναι και το να συγχωρώ. Ακόμη και εκείνους που με έχουν πληγώσει βαθιά.

-Μήπως το Μοναστήρι ήταν απλά μια λύση ανάγκης της στιγμής και όχι κάτι βαθύτερο;

Υπάρχει μέτρο που να μετράει την πίστη και να μην το ξέρω; Το λέει και ο ίδιος ο Χριστός: «όποιος θέλει οπίσω μου ελθεί». Και «Μακάριοι οι πεινώντες και διψώντες».

-Εσύ τι από τα δύο ήσουνα;

Διψούσα για κατανόηση. Για έναν γαλήνιο ακροατή στα προβλήματα που αντιμετώπιζα εκείνη την περίοδο. Και τον βρήκα στις Αδελφές Μοναχές. Το επόμενο μου cd θα παραπέμπει σε όλη αυτή τη συγκλονιστική εμπειρία που βίωσα.

-Θα ερμηνεύσεις ψαλμούς δηλαδή;

Θα είναι ένας συνδυασμός εκκλησιαστικών ύμνων με παλιά μου συγκλονιστικά σουξέ. Δεν μπορώ να πω περισσότερα γι αυτό.

-Γιατί αποφάσισες να δημοσιοποιήσεις τώρα όλο αυτό που έζησες;

Εξαιτίας όλων αυτών που ζει τώρα η Ελλάδα, αλλά και λόγω των ημερών του Πάσχα, ήθελα να δώσω κι εγώ ένα παράδειγμα σε όλο τον κόσμο: Ότι η αγάπη και η πίστη σώζουν. Στο λέω εγώ που δεν μου είχε λείψει ποτέ το οτιδήποτε στη ζωή μου. Γιατί πάντα είχα μοιραίους έρωτες, άντρες νέους και γεροδεμένους πεσμένους στα πόδια μου να με παρακαλάνε για ένα μου άγγιγμα φευγαλέο, λεφτά, δημοσιότητα, απροσμέτρητες επιτυχίες. Κι όμως. Αρκούσε ο κακός λόγος ενός ανθρώπου για να με απορυθμίσει και να

μου πει πως ό,τι κι αν είχα κερδίσει όλα αυτά τα χρόνια που βρίσκομαι ανάμεσα στις κορυφαίες τραγουδίστριες του ελληνικού λαϊκού τραγουδιού, ήταν όλα πράγματα του αέρα. Χωρίς πίστη ήμουν ένα τίποτα. Τώρα ξέρω. Δεν είμαι πια η Έφη που γνωρίζατε- η ζωή μου έχει χωριστεί πια σε προ Μοναστηριού και μετά Μοναστηριού. Και, πιστεψέ με, η δεύτερη αυτή εποχή, είναι σαφώς ευτυχέστερη από την πρώτη.